

Prof. dr hab. Chrystian Droste 1934-2025

Urodził się w 1934 r. w Warszawie. Studiował na Wydziale Matematyki i Fizyki Uniwersytetu Warszawskiego, gdzie w 1956 r. uzyskał magisterium z fizyki. Pracę doktorską „Badania neutrono-deficytowych izotopów cezu” (promotor prof. Zdzisław Wilhelmi) obronił w 1971 r., a w roku 1983 habilitował się na podstawie rozprawy „Własności nieparzystych jąder cezu i lantanu a zagadnienie podatności na deformację gamma”. Tytuł naukowy otrzymał 22 czerwca 2004 r.

Od roku 1954 pracował w Instytucie Fizyki Doświadczalnej UW (przez ok. 2 lata, poczynając od 1960 r., był też zatrudniony na 1/2 etatu w Instytucie Badań Jądrowych). W początkowym okresie swojej pracy naukowej zajmował się badaniem mechanizmu reakcji jądrowych wywoływanych przez neutrony. Spektroskopią jądrową zainteresował się w latach sześćdziesiątych XX wieku, gdy z inicjatywy prof. Wilhelmiego powstał projekt prowadzenia badań struktury jąder atomowych przy wykorzystaniu wiązki ciężkich jonów z akceleratorów Zjednoczonego Instytutu Badań Jądrowych w Dubnej. Tematyką związaną z badaniem własności jąder (głównie dotyczącą odstępstwa kształtu jąder od symetrii osiowej) zajmował się podczas dalszej pracy naukowej.

Jego dorobek naukowy to ok. 70 publikacji. Większość wyników naukowych otrzymał, pracując w zespole, w którego skład wchodził też dr hab. Tomasz Morek i dr Julian Srebrny. Był promotorem jednej pracy doktorskiej. Prowadził różne zajęcia dydaktyczne: pokazy do wykładów, pracownie fizyczne (I, II, III oraz jądrową),

ćwiczenia rachunkowe, wykłady i seminaria. Dwukrotnie otrzymał nagrody indywidualne ministra nauki, szkolnictwa wyższego i techniki. Dłuższe staże naukowe odbył w Instytucie Nielsa Bohra (Kopenhaga) i w Zjednoczonym Instytucie Badań Jądrowych (Dubna).

W latach 1991-97 kierował Zakładem Fizyki Jądra Atomowego IFD UW, a w latach 1984-87 był zastępcą dyrektora IFD UW ds. dydaktyki.

Cześć Jego pamięci

Koleżanki i Koledzy z Zakładu Fizyki Jądrowej